

Duitsland en Europa:

Duitse eenwording en Europa

Eenheid en integratie onder Kohl: 1982-1998

De val van de Berlijnse Muur in 1989 en de daaropvolgende ineenstorting van de DDR vormden een unieke kans om de Duitse deling en de Koude Oorlog op het Europese continent te overwinnen. De vereniging van Duitsland was de grootste uitdaging tijdens het kanselierschap van Kohl. Hij was zich als geen ander ervan bewust dat de eenwording van Duitsland alleen in het kader van toenemende Europese samenwerking gerealiseerd kon worden.

De Europese bondgenoten van de Bondsrepubliek waren niet onverdeeld enthousiast over een verenigd Duitsland. Vooral Frankrijk en Groot-Brittannië waren bang dat Duitsland te machtig zou worden. Frankrijk hoopte de Duitse macht te kunnen beteugelen door aan te dringen op nieuwe stappen in de Europese samenwerking. Hoe meer er op Europees niveau samengewerkt werd, hoe minder kans Duitsland had om zijn eigen gang te gaan. Mitterand drong aan op voortschrijdende monetaire samenwerking. Voor de val van de muur, in april 1989, had een commissie onder leiding van Jacques Delors, de voorzitter van de Europese Commissie, een rapport uitgebracht met vergaande voorstellen voor de invoering van een Europese markt en munt. Toen de muur gevallen was raakten de onderhandelingen hierover in een stroomversnelling: Kohl was bereid de sterke D-Mark op termijn op te geven voor een gemeenschappelijke munt, de euro.

Tot 1990 werd de Duitse Europapolitiek gekenmerkt door een sterke gerichtheid op de westelijke bondgenoten en Europese samenwerking. De EG en de NAVO vormden voor West-Duitsland de enige manier om soevereiniteit en internationale erkenning te verwerven. Met de Duitse eenwording werd het conflict beëindigd tussen oost en west, dat Europa sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog in haar greep hield. Daarmee veranderde de context van de Duitse Europapolitiek.

Na onderhandelingen met Frankrijk, Groot-Brittannië, de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie kreeg Duitsland door de ondertekening van het twee-plus-vier-verdrag op 12 september 1990 in Moskou zijn volledige soevereiniteit terug. De geallieerden deden afstand van de rechten die zij nog hadden. Na de vereniging in 1990 lag Duitsland niet langer in de frontlijn van het Oost-Westconflict maar centraal in Europa. Evenals na de Tweede Wereldoorlog bleek Europese

samenwerking ook na de Duitse vereniging het beste middel om de angst bij buurlanden weg te nemen.

Dit is een artikel gedownload via [duitslandinstituut.nl](https://www.duitslandinstituut.nl).

Artikel: <https://www.duitslandinstituut.nl/naslagwerk/363/duitse-eeuwording-en-europa>